

IŠGELBĖTI TAUTĄ

www.uztarimas.lt

2010 m. VASARIS

Nr. 2 (60)

Dievo žodis

„Tai yra žinia, kurią išgirdome iš Jo ir skelbiame jums, kad Dievas yra šviesa ir Jame nėra jokios tamsybės. Jei sakome, kad bendraujame su Juo, o vaikščiojame tamsoje, – meluojame ir nevykdome tiesos. O jei vaikščiojame šviesoje, kaip ir Jis yra šviesoje, mes bendraujame vieni su kitais, ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių. Jei sakome, kad neturime nuodėmės, – klaidiname patys save, ir nėra mumyse tiesos. Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių. Jei sakome, kad nesame nusidėję, darome Jį melagiu, ir nėra mumyse Jo žodžio. Mano vaikeliai, rašau jums tai, kad nenusidėtumėte. O jei kuris nusidėtų, tai mes turime Užtarėją pas Tėvą, teisųjį Jėzų Kristų“ (1Jn 1, 5- 2,1).

MYLIMI BENDRADARBAI IR DRAUGAI

1Korintiečiams 15,46 paskelbia galingą principą, būtent: pirma natūralus (žemiškas, sielinis), o tada dvasinis. Natūralus pasaulis liudija apie dvasinį pasaulį. Pagal Įstatymą, raupsuotojo apvalyme, tokiam grynai fiziniame išlaisvinime, yra apreiškiamos didžiulės dvasinės tiesos. Naamanui, didžiam, bet raupsuotam Asirijos karaliaus generolui, buvo pasakyta pasinerti Jordane septynis kartus. Patarlių 6,16-19 aiškiai sako, kokie septyni dalykai yra pasibjaurėjimas Viešpačiui. Pirmasis iš jų – „išdidus žvilgsnis“. Ir Naamanas neabejotinai buvo išdidus. O gal jam reikėjo paskandinti tuos septynis dalykus?

Kunigų 14,1-7 skelbiama: „Ir VIEŠPATS kalbėjo Mozei, sakydamas: ,Tai įstatymas raupsuotajam, kai jis paskelbiamas švairiu. Jis bus atvestas pas kunigą, kuris išeis iš stovyklos. Radęs jį, išgijusį nuo raupsų, įsakys jam paimti du sveikus, švairius paukščius, kedro medžio, raudonų siūlų ir yzopo. Vieną paukštį kunigas lieps papjauti moliniame inde virš tekančio vandens, kitą gyvą, kartu su kedro medžiu, raudonais siūlais ir yzopu, padažys papjauto paukščio kraujyje ir juo pašlakstys septynis kartus apvalomąjį, kad būtų paskelbtas švairiu. Gyvą paukštį paleis skristi atgal į laukus““.

Pagal Įstatymą, raupsai buvo tiesioginis nuodėmės ir sukilimo rezultatas. Tas kankinys būdavo visiškai atstumtas visuomenės, šeimos, draugų, ar net išbrauktas iš Izraelio tautos. Ar galėjo būti dar kas nors baisiau, kaip nešioti raupsų žymes, kurios visiems skelbė kuo tu tapai: akivaizdžiu sukilėliu. Buvo reikalaujama, kad raupsuotasis būtų atskirtas septynioms dienoms palapinėje už stovyklos, kad apsvarstytų savo gyvenimą. Netgi Mirjama, pranašė, buvo priversta išverti šį sunkų išbandymą dėl savo sukilimo prieš Mozę. Septynios visiško atskyrimo dienos buvo duodamos tam, kad atvestų žmogų į tikrą atgailą, kad po to galėtų prasidėti atstatymo procesas. O, kad Bažnyčia visais atžvilgiais vadovautų štai tokiomis nuostatomis – mes turėtume teisumą vietoj šventvagystės. O, kad liežuvautojas ir apkalbinėtojas būtų laikomas raupsuotu – tada būtų atskirtas nuo Kūno, kad mąstytų apie savo veiksmus tol, kol jame pakiltų tikra atgaila. TIK PO tokios atgailos gali būti paskelbtas apvalymo procesas.

Žmogus, kuris to nematęs, net įsivaizduoti negali tikro raupsų siaubo. Ši bėda nėra reta Malavyje, kur yra netgi ligoninės raupsuotiesiems. Kai prie tavęs prieina elgetaujantis raupsuotasis, ligos nugrauztais pirštais

ir nosimi, paprastas žmogus paprastai iš pasibjaurėjimo atšoka, nes tai nenormalus reiškinys. Dauguma žmonių mikliai paduoda pinigų, kad tik kuo greičiau atsikratytų raupsuotojo. Malavyje aš visada šypsau, kai lankytojai, demonstruojantys save „tokiais dvasiniais“, yra pristatomi raupsuotam žmogui pirmą kartą. Jie paprasčiausiai nori pabėgti, arba pabėga. Šitokia reakcija yra tokia natūrali, bet Kristus, kuris buvo pilnas užuojautos, taip nesiėlgė. Tas Kristus, kuris mumyse, su meile ieškos tokių žmonių, kai baimė mumyse bus nugalėta.

O ką gi mes pasakytume apie dvasinius raupsuotuosius? Savo kasdienybėje esame apsupti raupsuotųjų, kuriems reikalingas apvalymas. Tai šeimos nariai, draugai, svetimi žmonės, bet jie yra raupsais aptekę skurdžiai. Nors jie vilki dizainerių sukurtais drabužiais ir važinėja Mercedes-Benz ar Kadilaku, gyvena rūmuose, jie VISI yra raupsuotieji, nes gyvena be Kristaus. Juose yra sukilimo nuodėmė ir ji akivaizdžiai matosi iš jų išorinio savanaudiško, šventvagiško gyvenimo prieš Viešpatį. Vidiniai raupsai, kaip Naamano, pasirodys ir išorėje. Šiandien vakarų visuomenė galvoja esanti tokia išmintinga, nes naturalūs raupsai išnaikinti, bet tuo tarpu žmogus yra didesnis maištininkas, nei kada nors anksčiau. Turto godulys, pagaunantis žmones, verčiantis juos beatodairiškai vaikytis asmeninės naudos, dažnai sutinkamas nepasitenkinimas dėl daugybės asmeniškų dalykų, įrodo, kad žmonės yra raupsuoti savo širdyse, kad yra visiškai sukilėliai. Tai aiškiai matosi patekus į tikras dvasines aplinkybes. Toks, šventai atrodantis, kalbantis, veikiantis asmuo, pavirs į įsiutusią pabaisą, vien tik išgirdęs Jėzaus Kristaus vardą. Tokie „geradariai“ iš JT, vaizduojantys kilniausius žmones, ateinantys padėti vargšams, skurstantiems, patys yra didesni raupsuotieji, nei tie, kuriems jie ketina padėti. Jie yra liberalūs, humanistiški, Jėzaus nekenčiantys sukilėliai, griežiantys dantimis ir įnirštantys beprotišku įniršiu, vos pamiršus Vardą, kuris yra aukščiau visų vardų, kuris yra JĖZUS KRISTUS.

Žmonės masiškai sukilo prieš vienintelį, teisingą ir gyvą Dievą; ir dabar žmonija padengta piktžaidėmis ir raupsais, kurie pasimato net negalvojant. Tokie kaip All Gore, garsiausiai šaukiantys apie šią planetą, daugiausiai ir piktnaudžiauja ja. Jie nevyks kur nors bet kuo, jie skris tik asmeniniu lėktuvu, kuris teršia orą, išskirdamas anglies dioksidą. Jie yra nuogi raupsuotieji dangaus Viešpaties akivaizdoje ir, žinoma, jie neapgaus tų, kurie turi nors mažutę dalelę išvalgumo. Dievui atsibodo, kai žmonės įvairiais būdais piktnaudžiauja Jo Sūnumi, ir Sūnui atsibodo, kai liberalus, humanistiškas žmogus koneveikia Tėvą ir palaimintą Šventąją Dvasią. Ir pagal tai, kas buvo Nojaus dienomis, dabar kuriamos pavojingiausios kombinacijos. Mane tikrai prajuokina tai, koks, tiesą sakant, neoriginalus yra Holivudas. Viename vėliausių jo filmų, 2012 m., siaubingas cunamis užtvindo žemę. Ir kaip jūs manote, koku būdu yra gelbėjami žmonės? Ogi, statomi milžiniški laivai (arkos), kuriuose talpinama viskas, pradedant gyvuliais ir baigiant Mona Liza (paveikslu originalu) ir kitais pasaulio turtais.

Pamąstyk apie tavo supančius raupsuotuosius tavo šeimoje, draugų rate, bendradarbius įmonėje. Jiems reikia apvalymo ir išgydymo. Ir tik vienintelis KRAUJAS turi jėgą nuplauti raupsus visam laikui. Įstatymo laikais didžiausias raupsuotojo troškimas buvo išgirsti šiuos žodžius: „BŪK ŠVARUS“. Tie žodžiai būdavo ištariami septynis kartus, kai kunigas šlakstydavo jį krauju. Koks išlaisvinimas aplankydavo jį, kai paskutinysis „BŪK ŠVARUS“ išeidavo iš kunigo lūpų!

Jėzus skelbė: „Dabar jūs esate švarūs dėl žodžio, kurį jums kalbėjau“ (Jono 15, 3). Tik Kristus gali apvalyti raupsuotąjį, ir tik tu gali atstovauti Kristui. Ar tavo užuojauta raupsuotajam yra didesnė už baimę būti šalia jo? Tik tada tu galėsi pamaitinti jį kąsneliu laužomos duonos, kuri yra Kristaus gyvenimas, pasiekiantis tikslą per tave.

Pastorius Maiklas Hovardas

ESU NUKRYŽIUOTAS SU KRISTUMI

(Knygos tęsinys)

Jeigu paklaustume žmonių, kurie yra nuolatos prislėgti, arba tik retkarčiais besidžiaugiantys: „Ar jūs tikite, kad esate su Kristumi nukryžiuoti, numirėte ir palaidoti Jame?“, mes išgirstume atsakymą: „Mes negalime dar tuo pilnai patikėti“. Ir jeigu tęsime, klausdami: „Kodėl gi jūs negalite tuo patikėti?“, mums atsakys: „Aš to labai mažai savyje matau“. Nesuskaičiuojamos minios žmonių, kurie save vadina tikinčiaisais, visur ir visada panašiai atsako.

Tai liūdnas patvirtinimas, kad tikinčiuosiuose labai mažai apsigyvena tikėjimo paslapčių. Jie, kaip ir netikinčiųjų pasaulis, nori tikėti tuo, kas atrodo tikėtina **išoriniais** jausmais, t.y. pasiekama protu: tai reiškia, kad žmonės nori pasitikėti **savimi, savo** mintimis ir jausmais, bet ne Dievo Žodžiu. Vietoje to, kad biblinėje atgailoje jie išgyventų savo minčių pasaulio, jausmų ir darbų numarinimą ir priimtų maloningą tikėjimo dovaną, kuri virš viso to teikia viršenybę tik Dievo Žodžiui, jie iš pradžių nori tikėjimo dalykus pasiekti savo apgailėtinomis mintimis, jausmais ir darbais, o tik po to jau jais patikėti.

Koks tai pasitikėjimo savimi dvasios prakeikimas! Vietoj pasitikėjimo tobulu Dievo darbu mūsų nukryžiuavime su Kristumi, žmonės bando patys save nukryžiuoti. Štai tokiu būdu, vietoj gaunamos malonės **laisvės per tikėjimą**, žmonės pereina į tokią padėtį, kada deda vergiškas pastangas, kurios susijusios su abejonėmis! Kokie yra apgailėtini tie nelaimingieji, kurie jau patyrė ir neapkenčia prieštaraujančio Dievui, užsispyrėliško, savo egoizmo pagimdyto gyvenimo, ir vis dėlto, metai iš metų, diena po dienos stengiasi „**nukryžiuoti“ savąj „aš“**, **savuoju „aš“**. O brangi siela! Palik šiuos mėginimus ir beviltiškas pastangas – tik tada tu galėsi laisvai patikėti, kad manasis „aš“ jau **NUKRYŽIUOTAS SU KRISTUMI** prieš du tūkstančius metų.

Tikėjimas, **pranokstantis** visokį supratimą ir jausmus, **neturi jokio kito pagrindo** – tik Dievo Žodį. Kai apaštalai imasi Dievo darbų, kurių pamatas Tikėjimas, jie nebesako „mes tikime“, jie tvirtina: „mes žinome“. Dievo darbai vyksta savaime, netgi jei jais daugiau niekas ir nebetiki. Bet kai Dievo Dvasia jiems atveria, tada žmonės įtiki, kad jie vykdo **tikėjimo darbus**. Ir kai tikintysis **veikia** tikėjime, tada tikėjimo **veiksmas** pereina į pergyvenimus, kurių esmė pranoksta visa, ką mes sumanome ir jaučiame. Taip apaštalai netgi apie būsimus įvykius sako: „**Mes žinome**“ (1Jn 3, 2; 2Kor 4,14; 5,1). Jie taip kalba ir apie slaptą buvusių įvykių reikšmę: „**mes žinome**“. „**Žinodami**“, – rašo apaštalas Paulius Romiečiams, – jog mūsų senasis žmogus buvo nukryžiuotas kartu su Juo, kad būtų sunaikintas nuodėmės kūnas, ir kad mes daugiau nebevergautume nuodėmei“ (Rom 6, 6). Mūsų senasis žmogus yra ne kas kita, kaip tik prigimtinė kūniška, sielinė, savavališka, besipriešinanti Dievui būtybė, kuri yra kaip tironas, užvaldęs mūsų kūną, ir padaręs jį kaip įrankį nodėmingiems tikslams, ir kiekvienas tos būtybės kūno narys vergiškai jam (senajam mūsų žmogui) tarnauja. „Ir šis senasis žmogus, – sako Apaštalas, – nukryžiuotas kartu su Kristumi“, taigi, mūsų nuodėminga prigimtis, prikalta numirti ant kryžiaus, kad nuodėmingas kūnas, kaip senosios prigimties įrankis būtų sunaikintas ir kad jis daugiau nebegalėtų tarnauti nuodėmei. Koks nuostabus išlaisvinimas! Išlaisvinti Kristaus nukryžiuavimu iš nuodėmės vergovės! Mums nepasiekiamas išsilaisvinimas nuo paveldėtos iš Adomo prigimties, kuri atiduota nuodėmei ir įstatymu paimta vergystėn, Jėzaus yra atliktas ant kryžiaus! Ten ir įvyko išpirkimas iš šios padėties. Koks nuostabus ryžtas tikėti. „Taip, sunkiai įtikinama, – pasakys kažkas, – ar tai neprieštaruoja viskam, ką regi akys, girdi ausys, ką išgyvename išorėje ir viduje? Ar senasis žmogus „nepasireiškia mumyse“ vėl ir vėl? Ar mes ir vėl kasdien nenusidedame? Kaip Apaštalas Paulius gali įtikinėti tokiais neįtikimais dalykais? Be to, tuo laikotarpiu aš net nebuvau gimęs, kaip galiu būti nukryžiuotas su Kristumi? Iš kur Paulius galėjo įgyti tokį neįtikėtiną pažinimą?..“

Paklausyk, broli! Apaštalui šią paslaptį apreiškė Pats Dievas, nes jokiai žmogaus išminčiai tai nebūtų įmanoma. Jis sakė: „O mes gavome ne pasaulio dvasią, bet Dvasią iš Dievo, kad suvoktume, kas mums Dievo dovanota. Apie tai ir kalbame ne žodžiais, kurių moko žmogiškoji išmintis, bet tais, kurių moko Šventoji Dvasia, – dvasinius dalykus gretindami su dvasiniais“ (1Kor 2,12-13). Jam, buvusiam fariziejui, o dabar mažiausiam iš apaštalų (1Kor 15,9) buvo dovanota ypatinga išmintis pažinti Kristaus kryžiaus reikšmę. Petras, ir ypač Jonas, išsižiūrėjo labiau į paaukotą **Avinėlį**, o apie Kristaus kryžių nei vienas tiek daug nekalba, kaip Paulius – pagonių Apaštalas. Jam Kristaus kryžius buvo Dievo jėgos ir išminties centras ir Evangelijos skelbimo objektas. Jo pamokslų išmintis buvo nukryžiuotas Kristus (1Kor 2, 2), o jo rūpestis – kad Kristaus kryžius netaptų bereikšmis, ir kad nenusilptų jo traukos jėga (1Kor 1,17-18; Gal 5,11), jo pamokslavimo ir gyvenimo tikslas buvo girtis Kristaus kryžiumi (Gal 6,14). Kodėl gi būtent Pauliui buvo suteiktas toks kryžiaus reikšmės supratimas? Todėl, kad nei vienas iš Kristaus mokinių nepatyrė tokios katastrofiškos NUOSAVO teisumo griūties, kaip jis, nepriekaištingas fariziejus, po to save pripažinęs pirmuoju iš nusidėjęlių (1Tim 1,15). Nuo to laiko, kai jį pasitiko kelyje į Damaską Tas, Kuris kabėjo ant prakeikimo medžio už stovyklos, kryžius jam tapo **VISA VISAME**.

(Bus daugiau)

Iš Artur Guk knygos

NUOLATINĖ PAGALBA

Viešpats mums pažadėjo: „Dievas mums yra prieglauda ir stiprybė, užtikrinta pagalba bėdoje“ (Psl 46,1). Užtikrinta pagalba reiškia Tą, Kuris visados čia, visados pasiekiamas, Kuris yra neapribotas teikiant pagalbą. Kitaip tariant, Viešpats visados yra mumyse. O jeigu Jis visados mumyse, tai Jis trokšta turėti nuolatinį bendravimą su mumis. Jis nori, kad mes su Juo kalbėtumės, nepriklausomai nuo to, kur konkrečiu metu esame: ar darbe, ar su šeima, ar su draugais, netgi tada, kai esame su netikinčiais žmonėmis.

Aš nepriimu šėtono melo, kai jis daugeliui Dievo žmonių kalba apie tai, jog Viešpats nebekalba Savo žmonėms. Priešas nori, kad mes galvotume, jog Dievas leido šėtonui sustiprinti jo valdžią ir įtaką, tuo pačiu neduodamas Savo žmonėms didesnės valdžios. Ir tai netiesa! Raštas sako: „...Kai priešas ateis kaip srovė, Viešpaties Dvasia iškels savo vėliavą“ (Iz 59,19). Ką velnias prieš mus naudoja, neturi jokios reikšmės. Dievo valdžia Jo žmonėse visados bus stipresnė už šėtono atakas. Ši Rašto vieta iš pranašo Izaijo knygos yra skirta vėliavnešiu, kuris ėjo Izraelio kariuomenės priešakyje. Viešpats visados vedė Savo tautą į kovą paskui Savo galingą vėliavą. Panašiai ir mūsų laikais Dievo žinioje yra dižiulė dangaus kariuomenė, kuri eina į kovą po Jo vėliava su galinga jėga, pasirengusi atlikti Jo kovinę užduotį.

Jūs galite paklausti: „Kokiu gi būdu Dievas mus gelbsti mūsų bėdose?“ Jo pagalba ateina, kaip Šventosios Dvasios, kuri gyvena mumyse ir išpildo Tėvo valią mūsų gyvenimuose, dovana. Paulius mums vėl ir vėl kalba, kad mūsų kūnai – tai Šventosios Dvasios šventykla. Mes esame ta vieta, kurioje Jis gyvena žemėje.

Aišku, mes šią tiesą dažnai išpažįstame savo liudijimuose ir garbindami Jį. Tačiau daugelis iš mūsų į tai žvelgia nerimtai. Mes tiesiog neišsivaizduojame, kokia jėga dalyvauja šioje tiesoje. Jeigu mes pilnai tai suvoktume ir tuo patikėtume, niekuomet daugiau nesibijotume ir niekadoms nesvyruotume.

Aš pats dar pilnai neišmokau šios pamokos. Netgi po mano ilgametės, kaip tarnautojo patirties, aš vis dar linkęs manyti, jog tam, kad girdėčiau Viešpatį, turiu pirmiausia savyje sužadinti kažkokias emocijas. Ne. Viešpats sako: „Tau nereikia valandų valandas laukti Manęs. Aš gyvenu tavyje. Aš su tavimi ir dieną ir naktį“.

Paklauskite, ką liudija Dovydas: „Aš laiminsiu Viešpatį, kuris patarimą man teikia; mano širdis įspėja mane naktį. Aš nuolatos statau Viešpatį prieš save, Jis mano dešinėje – aš nesvyruosiu“ (Psl 16, 7-8). Dovydas tvirtina: „Dievas visados yra prieš mane. Aš numatęs išsaugoti Jo buvimą savo mintyse. Jis ištikimai vadovauja man dieną ir naktį. Aš niekadoms neturiu susvyruoti“.

Šaltinis: <http://davidwilkersoninrussian.blogspot.com/search>

Pradėk gyvenimą gyvent naujai...

Koks nuostabus šis žodis „nauja“,
Nauja pradžia... Naujasis Kūrinys...
Gali net pasišvęst iš naujo,
Jei nusivylęs tu savoj širdy.

Gal suklydai? Pradėk iš naujo,
Ateik pas Kristų, Jis yra Pradžia.
Pakels, Jame mes atsigaunam,
Pripildys Jis naujai Sava jėga.

Po atgailos vėl viskas nauja...
Nukrinta nuodėmių našta sunki.
Lyg pradedi gyvent iš naujo,
Taip lengva, gera ir šviesu širdy.

Ir vėl tavy bus viskas nauja,
Ir atgaivą atrasi tu naujai.
Ir Jo Malonė liesis tau iš naujo,
Sutik Naujuosius vėl naujai...

Jolanta Toločkaitė

(2 Kor 5:17 „Taigi kas yra Kristuje, tas yra naujas Kūrinys. Kas buvo sena – praėjo, štai atsirado nauja“)

Koordinatorius Vaclovas Jočys (mob. tel.: 8-640 10112; el. paštas: vaclovas.jocys@gmail.com)

Leidinį paruošė Irena Zimnickienė (mob. tel.: 8-673 10644; el. paštas: irenazim@gmail.com)

Leidinių galima rasti Bažnyčios puslapyje www.uztarimas.lt